

Cinema Jove 2000, cine sota el sol

Felip Osanz

Lel 17 al 24 de juny, al mateix temps que mitja Espanya gaudia de valent amb el gols de la selecció i l'altra mitja en fugia, per València, sota un sol de justícia i un ponent que donava asma, vam estar amb el 15 Festival Internacional de Cinema, Cinema Jove. La proliferació d'aquests tipus de festivals arreu de la geografia, i no precisament per un excés de producció cinematogràfica de qualitat, té com a conseqüència

sentaven alguna cosa —donada l'absència, per motius fàcils d'entendre, de Tim Burton, a qui se li dedicava un cicle— qui més va brillar va ser en Fernando Ramallo que va rebre el premi "un futur de cinema".

A pesar del canvi en la direcció del festival, el nou equip de Rafael Maluenda no ha fet més que continuar la línia marcada per l'anterior equip, apostant per un cinema de filmtoteca i pel cinema fet pels joves. Així, en el primer apartat caldria emmarcar els dos cicles dedicats a les

nuar les col·laboracions entre la filmtoteca, el festival i el Centre de formació de guionistes de la UIMP en l'encontre entre escriptors i adaptadors de les seues obres.

El cinema jove, com va sent costum, va tindre el seu lloc privilegiat en les Trobades de Grups Escolars, on els alumnes de col·legis i instituts presenten les seues obres, com també el va tindre en les seccions oficials a concurs. Com a tret general cal constatar el bon nivell que hi ha hagut tant en la secció de curtmetratges com en la de llargs, i que demostren una vegada més com un bon criteri de selecció pot superar la dificultat que suposa, no sols la quantitat

ja esmentada de festivals, que deixa per als pobres la faramalla, sinó també l'exigència que els directors tinguen menys de trenta-cinc anys, cosa que encara redueix més la cosa.

Per entrar ja en matèria, en l'apartat de curtmetratges la decisió del jurat no va agradar a tots, per deixar de banda alguna perla que altra i incloure-hi alguna que no ho era tant. De totes maneres, si ja es difícil prendre una decisió entre deu o dotze llargs, molt més ho és el jutjar entre seixanta o setanta curts i, en eixe sentit, el jurat presidit per l'actriu cubana Laura Ramos no ho tenia fàcil. Anem a repassar, doncs, el palmarès d'aquesta edició, del més petit al més gran. El premi especial "Madrid Films" al millor curt espanyol va anar a parar a *Bancos* d'Alberto Rodríguez i Santiago Amodeo, que, sense tindre res especial, no és objectable, donat que la representació espanyola d'enguany era bastant mediocre. El premi Canal Plus al millor curt va ser per la raresa experimental de minut i mig de l'anglès Tom Baxandall, *Experiment 60712/b* francament divertida i tècnicament al·lucinant. Es van donar dues mencions

quència l'oblit d'aquells que no tenen estrelletes, ni televisió, ni molts duros, però que, com és el cas, amb una gestió coherent aconseguixen arribar a la quinzena edició. Aquí, enguany, pel que fa a glamurs, a banda d'algun director i actor que pre-

pel·lícules de la Hammer i a la producció íntegra de l'oblidat George Pal en les seues facetes de director, productor i creador d'animació. També se li va fer un petit cicle al jove Buñuel i van conti-

BURTON ATTACKS!
Festival Internacional de cinema organitzat per l'Institut Valencià de la Joventut
Any XV • Nº 4 • dimarts 20 de juny de 2000
DIARI OFICIAL

NOCHE EN LOS VIVEROS
LA SEMILLA DEL DIABLO

EL PROGRAMA DE HOY:
Sala Rialto
Sala Sorolla
Sala Rialto
Sala Sorolla

PANORAMA DEL CURT VALENCIA
Sota el títol genèric de "Panorama del curt valencià", Cinema Jove presenta alguna de les festes més destacades del festival. Durant l'últim any a la Comunitat Valenciana, veiem proporcions molt diverses, però també per la simplicitat i la qualitat que sempre s'hi troba. En aquesta ocasió, el jurat ha seleccionat una bona llista de curtmetratges que, a més de ser una bona mostra del que es fa en el gènere, són també una bona mostra de la diversitat i la qualitat del cinema de curtmetratge valencià. A continuació, presentem una llista dels curtmetratges seleccionats, amb el nom del director i el títol de la pel·lícula.

“A pesar del canvi en la direcció del festival, el nou equip de Rafael Maluenda no ha fet més que continuar la línia marcada per l'anterior equip, apostant per un cinema de filmoteca i pel cinema fet pels joves.”

...

especials a *The Periwig Maker* –curt d'animació de l'alemany Steffen Schaeffer que conta, amb una ambientació i un to melangiós magnífics, com un home es tanca a casa durant una pesta al Londres medieval – i a *Quiero ser* de Florian Gallenberger, també de producció alemanya però rodada a Mèxic que conta en forma de docudrama la història de dos nens que miren d'eixir-se'n de la misèria al D.F. A aquest últim, com als dos màxims guanyadors se'ls pot retraure la seua llargària – tots estan al voltant de mitja hora – cosa que no hauria de ser roïna per sí mateixa, però sí quan la història que expliquen i el com la desenvolupen estan més a prop de la filosofia d'un llarg, que és el que succeeix. Cosa per la qual sembla poc just premiar-les per davant d'altres que responen més al que un curt ha de ser: i.e. curt. La premiada amb la Lluna de València de Bronze va ser un altre curt d'animació: l'anglès *Stanley* de Suzie Templeton, que explica una terrible història de soledat i violència a la casa d'una parella d'avis. La Lluna de Plata per a la estadounidense *Five feet high and rising* de Peter Sollet – també una espècie de documental sobre la vida i el despertar adolescent a l'amor en un barri negre de Nova York – sembla excessiva no només pel que ja s'ha dit de la durada, sinó també pel to buscadament documental en el

fons i sobretot en la forma. La Lluna d'Or de València, per fi, va ser per la treballada i sensible *Monna Lisa* de l'italià Matteo Delbó, que encara que apunte més al llarg que al curt, ens

ja, si ens fem animals, la *gore* belga *Black xxx-mas*. Totes aquestes, i altres que ens deixem per no avorrir, de gran factura tècnica totes, es mouen totes en els deu minuts i responen més al

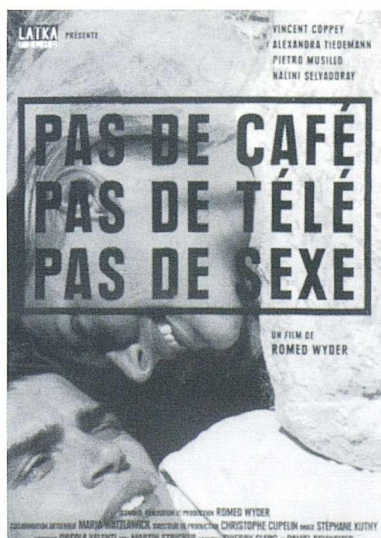

explica magistralment una història de tracta de joves de l'est en un drapaire de suburbi, denunciant-lo amb tota la cruesa.

Al marge de les guardonades, al meu entendre, s'haurien pogut premiar d'altres que no paga la pena de repassar exhaustivament però sí, si més no, anomenar-les. Destacaríem les canadenques *Kuproquo* –en la qual la resposta d'un pare a la pregunta del seu fill de què era donar pel cul acaba amb els ossos del primer a la presó– i la negra reflexió sobre la venalitat de la creació en *How much for a Kilo* on, a base de vendre el seu cos per a poder escriure, l'escriptor, acaba esdevenint només un braç escriptor; o també les franceses *Gelée precoce* sobre el trauma infantil d'una xiqueta en assabentar-se que el seu conill de companyia és homosexual, i *Sommeil profond* en què un home desperta cada dia en un nou llit sense saber com; o les ocurrents alemanyes *Are you Luigi?* o *Verzaubert*; o

concepte de una idea ocurrent –un curt, però com ja hem dit, el jurat no ho tenia fàcil i ha preferit productes i directors amb més projecció cap al llarg, o almenys, així ho sembla. Res a dir.

El nivell dels llargmetratges presentats també ha estat més que acceptable, tenint en compte les limitacions ja esmentades. Cal destacar per sobre els altres, el suís *Pas de café, pas de télé, pas de sexe* de Romed Wyder, que amb pocs mitjans construeix un bell triangle amorós a un *squat* de Ginebra. Els personatges es mouen còmodament en l'estructura redona i senzilla que el guió els construeix i a pesar d'alguna seqüència desencertada per excés, davant el to mesurat i auster de la resta de la pel·lícula –que ens recorda un Rohmer o un Guédiguian– es respira amb un somriure a la boca. Evidentment, i dic això perquè no hi ha cap festival en què encerte, el jurat no va opinar el mateix i li va concedir la Lluna de València a la danesa *Pizza*

...

